Beatrix Potter Stories

Die Verhaal van Petrus Konyn

THINK DIGITAL ACADEMY

Die Verhaal van Petrus Konyn

Eens op ’n tyd was daar vier klein hasies, en hul name was – Flopsie, Mopsie, Stertswaai en Petrus.

Hulle het saam met hul Mamma in ’n sandwal gewoon, onder die wortels van ’n baie groot denneboom.

"Nou, my liefies," het ou Mev. Konyn een oggend gesê, "julle mag in die veld gaan speel of in die paadjie afgaan, maar moenie in Meneer McGregor se tuin ingaan nie. Julle Pa het daar ’n ongeluk gehad – Mev. McGregor het hom in ’n vleispastei gesit."

"Nou hardloop julle liewer aan, en moenie stout wees nie. Ek gaan uit."

Toe neem ou Mev. Konyn ’n mandjie en haar sambreel, en stap deur die bos na die bakkery toe. Sy het ’n bruinbrood en vyf korente-bolle gekoop.

Flopsie, Mopsie en Stertswaai, wat goeie klein hasies was, het in die paadjie af gegaan om swartbessies te gaan pluk.

Maar Petrus, wat baie stout was, het reguit na Meneer McGregor se tuin toe gehardloop en deur die hek geglip!

Eers het hy van die blaarslaai en van die boontjies geëet; toe het hy van die radyse geëet;

En toe hy effens naar begin voel, het hy gaan soek na pietersielie.

Maar om die hoek van ’n komkommer-raam, op wie stamp hy af? Op Meneer McGregor!

Meneer McGregor was op sy hande en knieë besig om jong koolplantjies te plant, maar hy het opgespring en agter Petrus aan gehardloop, terwyl hy met ’n hark gewaai het en uitgeroep het: “Stop, dief!”

Petrus was vreeslik bang; hy het oral deur die tuin gejaag, want hy het vergeet waar die hek was. Hy het een van sy skoene tussen die koolplante verloor, en die ander een tussen die aartappels.

Ná hy sy skoene verloor het, het hy op al vier pote begin hardloop en baie vinniger beweeg — ek dink hy sou dalk heeltemal kon ontsnap het, as hy nie ongelukkig in ’n kruisbessie-net vasgehardloop het nie, waar die groot knope van sy baadjie hom vasgevang het. Dit was ’n blou baadjie met koperknope, splinternuut.

Pieter het gedink alles is verlore, en groot trane het oor sy wange gerol; maar sy gesnik is gehoor deur ’n paar vriendelike mossies, wat in groot opgewondenheid na hom toe gevlieg het en hom gesmeek het om weer moed te skep en harder te probeer.

Meneer McGregor het met ’n sif aangekom, waarmee hy van plan was om bo-op Petrus te gooi; maar Petrus het net betyds losgewikkel en sy baadjie agtergelaat.

Hy het na die werktuigskuur gehardloop en in ’n blikkie gespring. Dit sou ’n wonderlike plek gewees het om in weg te kruip — as daar nie so baie water in was nie.

Meneer McGregor was heel seker dat Petrus êrens in die werktuigskuur weggekruip het — dalk onder ’n blompot. Hy het begin om die potte een vir een om te keer en onder elkeen te kyk.

Skielik het Petrus genies – “Kertyshoo!” Meneer McGregor was onmiddellik agter hom aan.

Hy het probeer om sy voet op Petrus te sit, maar Petrus het by ’n venstertjie uitgespring en drie plantjies omgestamp. Die venster was te klein vir Meneer McGregor, en hy was moeg vir al die gejaag.

Hy het teruggegaan na sy werk.

Petrus het gaan sit om uit te rus; hy was buite asem en het gebewe van skrik, en hy het glad nie geweet in watter rigting om te gaan nie. Boonop was hy nat en koud van al die tyd wat hy in daardie blikkie gesit het.

Na ’n rukkie het hy begin rondloop — trippel-trippel — maar nie baie vinnig nie, en hy het oral rondgekyk terwyl hy gestap het.

Hy het ’n deurtjie in ’n muur gevind, maar dit was gesluit, en daar was nie genoeg plek vir ’n vet klein hasie om onderdeur te kruip nie.

’n Ou muis het heen en weer oor die klipdrumpel gehardloop, en ertjies en bone na haar gesin in die bos toe gedra.

Petrus het vir haar gevra waar die hek is, maar sy het so ’n groot ertjie in haar mond gehad dat sy nie kon antwoord nie. Sy het net haar kop vir hom geskud.

Toe probeer hy om reguit oor die tuin te loop om die pad te vind, maar hy het al meer en meer verward geraak.

Uiteindelik het hy by ’n dammetjie gekom waar Meneer McGregor sy waterkanne vol water maak.

’n Wit kat het stip na ’n paar goudvisse gestaar. Sy het baie, baie stil gesit, maar nou en dan het die punt van haar stert effens beweeg, asof dit lewe het.

Petrus het gedink dit is beter om niks vir haar te sê nie en eerder stilletjies aan te loop — hy het al van katte gehoor, van sy neef, klein Benjamin Hasie.

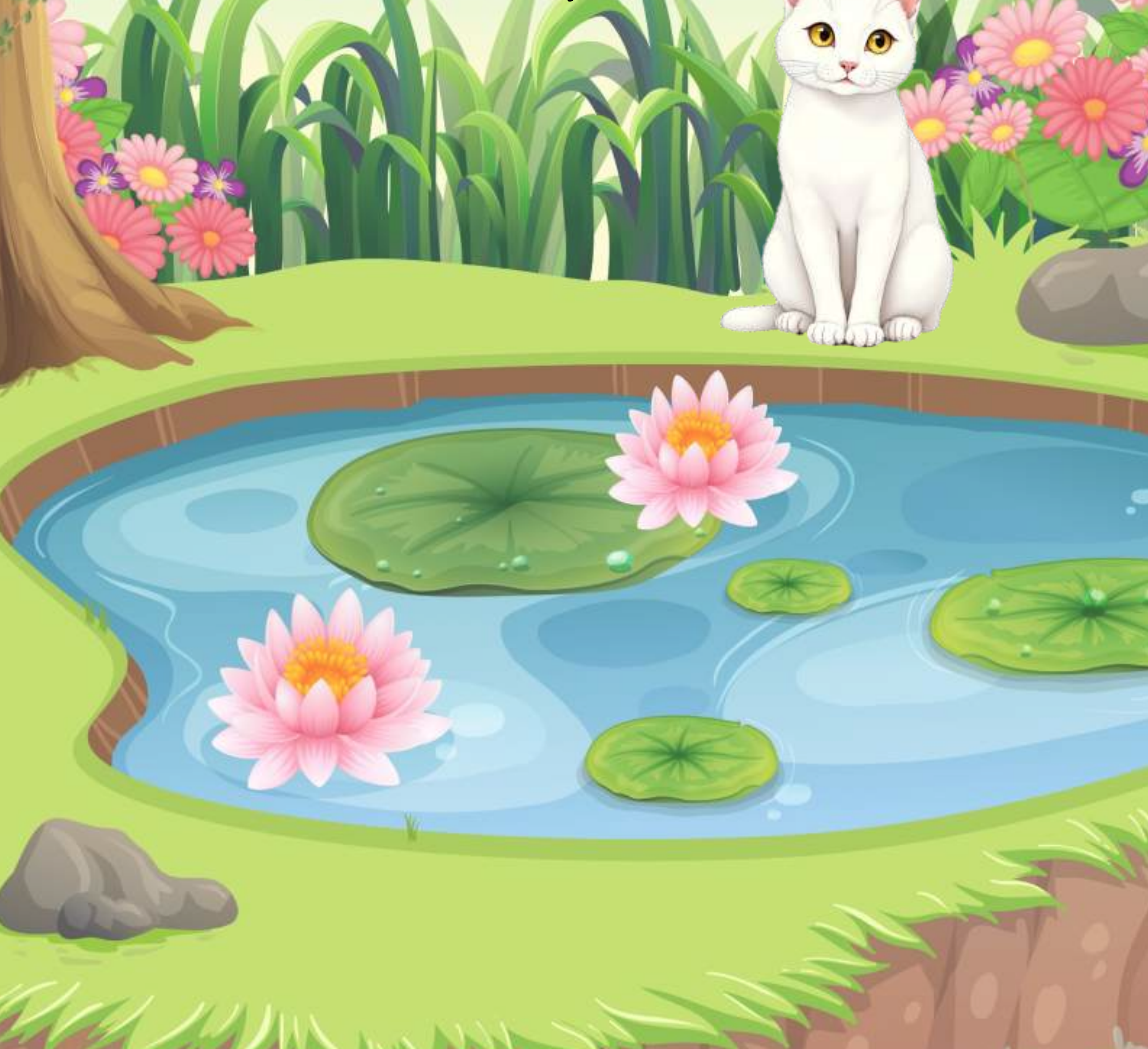

Hy het teruggegaan in die rigting van die werktuigskuur, maar skielik, baie naby aan hom, hoor hy die geluid van ’n skoffel — skrr-rits, krap, krap, skrits.

Petrus het vinnig onder die bosse ingeduik.

Maar toe het niks gebeur nie, het hy weer uitgekom en op ’n kruiwa geklim om oor te loer.

Die eerste ding wat hy sien, is Meneer McGregor wat uie staan en skoffel. Sy rug was na Petrus toe gedraai — en daar anderkant hom was die hek!

Petrus het baie stil van die kruiwa afgeklim en so vinnig as wat hy kon begin hardloop, al langs ’n reguit paadjie agter ’n paar swartbessiebosse.

Meneer McGregor het hom by die hoek gewaar, maar Petrus het nie omgegee nie.

Hy het onder die hek deurgegly en was uiteindelik veilig in die bos, buite die tuin.

Meneer McGregor het die klein baadjie en skoene aangetrek vir ’n voëlverskrikker om die kraaie weg te skrik.

Petrus het nie een keer gestop of agtertoe gekyk nie, totdat hy by die groot denneboom by die huis aankom.

Hy was so moeg dat hy sommer neergeplons het op die sagte sandvloer van die konynhol en sy oë toegemaak het.

Sy mamma was besig om kos te maak; sy het gewonder wat van sy klere geword het.

Dit was al die tweede klein baadjie en paar skoene wat Petrus binne twee weke verloor het!

Ek is jammer om te sê dat Petrus nie baie lekker was daardie aand nie.

Sy mamma het hom in die bed gesit en vir hom kamilletjie-tee gemaak; en sy het vir hom ʼn dosis daarvan gegee.

"Een eetlepelvol voor slaaptyd."

Maar Flopsie, Mopsie en Stertswaai het brood en melk en swartbessies vir aandete gekry.

DIE EINDE.

THINK
DIGITAL ACADEMY